

Hirviö

IR
nr 7

Ülearune
kevad

Toimetaja INGVAR LUHAÄÄR

Autori kaanekujundus

© Eesti Luuleliit, Ilmre Raamatukogu, 2021

Me kadestusväärne elu

Sinu kõrval
ma voolisin ennast
elu vältel,
nii palju kui anti.
Püüdsid Sinagi
paremat anda
endast ikka
me kooselus pikas,
ja see oli üks vaimustav elu –
pidev looming ja silmade sära.

20.3.21

* * *

Kurja saatusega võitlen
päevast päeva,
igal õhtul.
Õösel õnnestub mul vahest
teda kavalasti petta.
Hommikuti, hästi vara,
leian äkki oma vaenlast
tukkumas...

Siis seon sõlme
tema pikad kassivurrud,
hambapastaga tal maalin
otsaette valge risti.
Siis las ärkab.
Olin võitja
mõned hetked aovalgel.

22.3.21

Kohtumine

Nägin kallimat ma unes.
Kallim seisis maantee ääres
meie tuttavate seltsis,
ja see oli Käina maanteel,
maanteeristist mitte kaugel,
huvitav, miks nimelt seal?
Kuub, mis kallimale sobis,
oli seljas tal ja laiad
mustad püksid, nagu ikka.
Paistis kevadine päike,
siniliiliate õied
muru ehtisid, mis alles
ärkas raskest talveunest.
Kärdlas on see tore aeg
erilisel kombel kaunis.

Ja ka mina polnud üksi,
olin lastega, me ruttu
sinna liigume, kus kallim
seisab tuttavate seltsis,
aina kiirendame sammu.
Kallim naeratab meil vastu.
Natuke, veel mõned hetked,
ja ta annab mulle musi
igapäevaselt, justnagu
muudkui trehvame siin Kärldas.

24.3.21

* * *

Sellega võimatu harjuda,
iga kohtumine on sündmus –
pidulik, erutav, meeldejääv.
Võrratu on Sinu ilu –
iga pilk, iga naeratus
ja Su hääle kõla.
Iga kord, kui Sind näen,
seda avastan uuesti,
vaimustun, armun
ja kaotan pea.

25.3.21

* * *

Kevad.
Mu kõrbe on õitsema puhkemas.
Väikesed rebased lippavad lõbusalt,
kuigi neid näeb ainult kuningas Saalomon.
Õhk juba natuke päikse käes virvendab,
silmapiir peegliks saab, ja peeglitaguseks – taevas.
Laiud nüüd tõusevad lendu ja kannavad
sinna, kus armunud kohtuvad.

26.3.21

* * *

Tean nüüd, milleks on olemas luule –
usun, et luuletust loed Sa Seal,
enne kui ilmub, enne kui kõlab,
luule on side, mis kestab.

28.3.21

Pildike välitöödelt

Pesen kallima pead,
kuigi ta veel ei tea,
et ta on minu kallim.
Vahest natuke aimab?
Vesi voolamas kruusist
piki kallima lokke.
Sooja vett ämbritäie
tõin ma hõõguvalt lökkelt
laugel kaljusel nõlval,
kaugel Lapimaa järvel.
Rühmas on teine tüdruk,
mitte talle, vaid mulle
au on antud, täis uhkust
pesen kallima juukseid.
Kestaks see igavesti!

31.3.21

* * *

Kõige uhkem olla ustav,
kõige vahvam, mida tahta.
Pisike kodune lõpmatus
armsa lõbusa igavikuga,
millest ei tüdine iial.

5.4.21

* * *

Kallimaga on iga uinumine – joovastav nauding,
ja iga ärkamine – taevalik saatuse kingitus.
Kogu päeva tegemistel on kindel mõte
ja tiivustav innustus,
kõik õnnestub hämmastaval kombel,
ja kui õhtul kallim sulle naeratab,
tunned, et su jõupingutused pole olnud asjatud.

7.4.21

* * *

Iga õhtuga ja iga päevaga
saab me maine elu aina kaunimaks,
üha liigutavamaks ja veetlevamaks,
ihaldus- ja kadestuseväärsemaks.
Uskumatu, et sai olla taeva all
nii suur rõõm, ja et see hinge mahtus.
Me ei ole olnud ilmselt surelikud,
ja me elu kulges Taevariigis.

9.4.21

Kevadine unenägu

Kõigeväeline Jumal
teatas Oma otsust:
tulles vastu mu palavatele palvetele,
toob Ta tagasi minu kallima,
kuid ainult orava kujul.

Aitäh Sulle, Kõigeväeline!
Tee nüüd ka mind oravaks!
Me lippame Nõmmesse
ja ajame teineteist taga
kõige kõrgema puu ladvas.
Me mängu saab pealt vaadata
bussipeatusest "Roheline".

Halleluuja,
halleluuja,
halleluu-u-u-ja!

16.4.21

Kevad Paepargis

Issi väikest tüdruku veab
väikesel rullilaul,
mõlemal on niivõrd hea,
kestku kevad kaua!

18.4.21

Leskede klubi

Jälle külm talv tuli siia,
tuli, et ära meilt viia
kellegi kallima hing.
Ei ole see mingi ring,
tagasi keegi ei tule,
kustuvad, kustuvad tuled,
trööstitult pime on talv.

Et uinuda lumehanges,
ei ole vaja kangust,
ainult natuke viina,
mis lõpetab sinu piina,
aga kui lapselaps ootab,
siis pole miskit loota,
hangest sa tõused ja lähed,
kas tahad või mitte ei taha.

24.4.21

Protest

Alguses Edeni aias
taevalik lindude laul
ja Eeva pepuke paljas
Aadama põse all.

Siis, nagu kaikaga löödud:
„... säh teile nahksed rõivad,
mõlemal parajad mõõdud...“,
justnagu kaitsta need võivad...

26.4.21

Peepli ees

Peepli ees alasti tüdruk
imetleb veetlevat pilti –
kaela, mis uhke ja valge,
õlgade liuglevaid jooni,
rindade meeldivat kuju
(eriti vaadates küljest),
graatsilist peenikest pihta,
ümarat pisikest kõhtu,
kõhu all vallatuid lokke,
heledaid, kuid mitte blonde,
puusade ilmekat laiust,
sirgeid ja sihvakaid jalgu,
ja otsast peale jälle:

11

kael on sile ja painduv,
õlga võib mänglevalt tõsta,
rindade suurus on täpne,
kaunimaid pole maailmas
(duši all tüdrukuid nägin),
eriti armas on naba...
Olen see tõesti mina?

30.4.21

Lause

Ei tea, kuidas seda nimetada, kas armastus, sõprus või
sõltuvus, aga kui on üks inimene, kellel süda valutab
sinu pärast, siis ka sina mõtled temast pidevalt, aimates,
et ilma temata jääd sürrealistlikkusse kõrbesse, mida
keegi ei ole veel maalinud, sest, kes ei tea, ei mõista, ja
kes teab, ei taha sellist pilti.

30.4.21

12

Meie Ema palve

Meie Ema, kes Sa oled taevas,
halasta me peale oma armulises tarkuses,
tee nii, et meid mõistetakse,
nagu taevas, nõnda ka maa peal,
anna meile süümepiina ja kahetsust,
kui oleme oma kallimaid sõna või teoga kurvastanud,
anna meile kannatust jõuda oma kallimateni,
kui kaugel nad meist ei oleks,
anna meile usku seda kohtumist ära oodata
ja lootust, et me kallimad meiega jäävad
igavesti.
Aamen!

2.5.21

Kiidulaul koketsusele

Nagu lilledõhn, nagu lauluviis,
nõnda ka naiste koketsus.
Iga mees on natukene Paris,
iga vestlus – sarmikusvõistlus.

Omakasupüüdmatu puhas kunst
igas liigutuses, häälekõlas –
alateadlik, kogemata just –
seda suurem võlu.

15.5.21

Pildike

Jalutame Suomenlinnas –
kindluses graniitsel saarel,
kõrgel bastioniseinal.
„Vaata, – ütleb mulle kallim, –
kus kuldkalake!“ Ja tõesti
väikses nelinurkses tiigis
ujub üksi kaunis preili
bastioni sisehoovis.

Ma ei tea, millest rohkem
siis ma vaimustatud olin –
avastatud kenast pildist
või ehk luulelisest pilgust,
mille heitis minu kallim.

16.5.21

Abikaasadele

Nautige, nautige ometi,
et teie olete koos,
et abielus te olete,
see on ju magus kui moos.

Hommikul seltsis te ärkate,
lippate alasti ringi,
kas oma õnne te märkate?
Või on see harjumus mingi?

Lehvitades üle tänava,
ruttate lõbusalt tööle.
Kas oma saatust te tänate?
Kas päeval mõtlete ööle?

Kust tuleb muidu see innustus,
mis aitab tulla teil toime,
pälvida edu ja tunnustust,
kust on see hämmastav võime?

Õhtu, kõik on veidi väsinud,
te aga endiselt lendate
jalutuskäigule käsikäes,
teineteist lustakalt embate.

Innustab, joovastab, liigutab
öö ja ka õhtu, ja hommik,
mis päevast päeva teid kiigutab,
see on üks lõpmatu looming.

22.5.21

* * *

Sõidan trammis nr 2
Telliskivi tänavale.
Õhk on õitseemisest paks,
tuju aga üsna hale.

Kirjutas Marie Under
sireliteõitsemisajast:
jagada see tugev tunne
oli tingimata vaja.

Milleks muidu lõhnab sirel?
Milleks muidu õitseb kastan?
Miks on kevad niivõrd kiire?
Kes sul selle peale vastab?

Kui on sinuga, kes vastab,
siis ei ole vastust vaja,
siis võib lihtsalt laulu lasta,
olla armastatu kaja.

22.5.21

* * *

Kas on pruudi moodi õis?
Või on õie moodi pruut? –
selles pole miskit uut,
millest üllatuda võiks.

Siin ta oli, minu pruut,
kohvik „Pärlis“ kohvi jõi
ja ka kooki peale sõi,
nüüd on läinud see, tu-tuut!

Miks me rõõmud küll ei kesta?
Need ju olid niivõrd süütud,
nendest iialgi ei tüütu,
näiteks, pruudi pead pesta.

22.5.21

* * *

Poisikesena tahtsin
käia Ristiku tänaval
turuplatsist veel kaugemal,
see nii ahvatlev paistis.

Kulus mul terve elu,
et oma soovi täita,
saan nüüd julgesti väita:
Tänav on tõesti võluv!

22.5.21

* * *

Andke mul andeks, kuid leppida võimatu,
ma olen lapsik ja egotsentristlik,
nõus olen saama teilt korduvalt söimata,
elu ei huvita mind realistlik.

Huvi ei ole, kuid on missioon,
mille ma täidan, jäi juba nii vähe,
ma endast parima lastele toon,
rahuga kallima juurde siis lähen.

22.5.21

Öö

Avan rõduukse
ja lasen sisse Öö.
Öö vastab mu tervitusele
jahedalt ja võõrastunult.
Ta jääb hommikuni,
kuid ma ei huvita teda.

Ometigi kunagi
viskas Öö maha oma pilvemantli,
võttis seljast uhke tähekleidi
ja sukeldus me voodisse!
Ärge nüüd ehmuge,
meil lihtsalt meeldis seltsis lennata.
Tavaliselt lendasime me Lapimaale.
Virmalised saatsid meid pärast koduukseni.

Me lendasime ka päeval,
piiranguid pole olnud,
kuid õine lend on ikka õine lend.

Kodus

Kui suri mu vanatädi, keda ma emaks kutsusin, oli mul kange tahtmine kõik oma lapsepõlve mälestused hoolikalt kirja panna, need olid nii imeilusad! Kuid just siis ilmus Loomingu Raamatukogus Antti Hyry romaan „Kodus“. Selle va Antti pärast jäigi minu raamat kirjutamata. Mu eluaegsel vanemal sõbral, kellega Kärđlas naabrid olime, ei ole „Kodus“ üldsegi meeldinud (sõber oli nii mehine, kaugel sentimentaalsusest), milleks siis veel ühte sellist raamatut tarvis?

Mu lapsepõlvekoduks Kärđlas oli tädi Betty maja. Kärđlas siiamani kõik mäletavad, kes oli tädi Betty, ja kes mina olen, ka kõik teavad. Kallimaga käisime mu lapsepõlvekodus kaks korda. Esimene kord, kui tädi Betty veel elus oli ja aitas meid uut seelikut õmmelda, ja teine kord, kui maja jäi juba tühjaks, ja sugulased, kes selle pärisid, kavatsesid maja maha müüa. Siis tulime me sinna 1976. aasta septembris, ja seal me poeg sai üheaastaseks.

Esimese öö magasime sõbra vanemate juures, kuna maja seisis kütmata. Selle sama sõbra juures, kellest juba juttu oli. Sõbrad laenasid meile titevoodi ja titevanni. Oma sauna tädi Betil pole olnud, kuid oli veekatlaga pliit, nagu vanasti kombes, ja selles väikses vannis pesin ma köögis hoolikalt me poega, siis oma kallimat, ja siis ka ennast. Ja see oli selline nauding, et võimatu midagi lisada. Peab seletama, et tol ajal oli oma kodu meile mingiks fantastiliseks unistuseks.

Ja enne vannitamist käisime loomulikult sametpimedal septembriõhtul suure kuuse all hambaid pesemas.

Muidugi tahtsime me kogu südamest sinna jääda, aga mida me saaksime seal teha, noor hüdrogeoloog ja noor geofüüsik, ei ole osanud siis ette kujutada. Alles hiljem saime teada, et üks Kärđla tüdruk õppis Tartus nimelt hüdrogeoloogiat, et pärast maakonna valitsuses töötada.

Kui tore see puhkus meil oli, aga lõppes ikkagi otsa. Käisin autobaasis taksot tellimas, mis hommikul vara pidi meile järgi tulema, et lennujaama viia. Tuligi... Viimane pilk lapsepõlvekodule. Hiljem ei ole me kunagi seal käinud, ja kui Kärđlas olime, tegime alati suure ringi, et seda kohta mitte näha. Ma pole midagi rääkinud, milleks? Ja äkki nägin oma kallima silmis neid pisaraid, mida ise viimasest jõust peidus hoidsin. Ei ole olnudki tarvis midagi öelda, kallim mõistis mind paremini, kui keegi maailmas, ja jagas kõike mu tundeid. Kas mõistate nüüd, kes oli mu kallim? Sellist sõnagi ei ole olemas maailma keeltes. Ta oli minu jaoks kogu maailm, ja veel natuke rohkemgi. Olime teineteisele kodu ja kodumaa, ja mis saab veel kallim ja tähtsam olla?

22.5.21

* * *

Küll on tore olla töö!
Mingi eluaegne harjumus.
Siin sind õnnetus ei söö,
siin ei nuteta, ei karjuta.

28.5.21

Patriootlik

Vanasti oli kombeks, et tõelisel tähel peavad algama ees- ja perekonnanimi ühest ja samast tähest: Brigitte Bardot, Claudia Cardinale, Danielle Darrieux, Marilyn Monroe, Simone Signoret...

Ja nüüd vaadake palun me veetlevate valitsejate nimesid: Kersti Kaljulaid ja Kaja Kallas. Võime uhked olla, me president ja peaminister on tõelised tähed!

29.5.21

Melodramaatiline kahekõne

- Noh, mis on? Kas nüüd sa lahkud?
- Sa ei armasta ju mind.
Püüdsin olla hästi vahva,
püüdsin laulda nagu lind...
Aga asjata, su süda
külmaks jäi, ja nüüd ma kaon.
- Anna andeks. Mida, mida
lepituseks teha saan?
- Pole midagi sul teha,
ära ennast mitte söö.
Akna taga kustub eha,
algab valge suveöö.
- Oota natuke, ma olen
tänuulik sul kõige eest.
- Sa ei ole olnud kole,
olid... olid lihtsalt mees,
hoolitsev, ja õrn, ja ustav,
kahjuks, mitte minu vastu.
Mina olin sinu tuttav.
Anna andeks, nüüd ma astun.

30.5.21

Õigused ja kohustused

1. Igal Maa elanikul on õigus omada kinnistut Kuu peal.
2. Kuupealse kinnisvara omamist kinnitab üks tunnistaja. Tunnistajate arvu suurendamine ei ole lubatud.
3. Kuupealse kinnisvara ühisomand ei vaja kinnitamist.
4. Kuupealse kinnisvara omanik on kohustatud selgetel öödel Kuud imetlema. Imetlust teostatakse tunnistaja juuresolekul. On lubatud tunnistaja eemalolek Kuu vaatevälja ulatuses.
5. Silmanägemise halvenemine või eluruumi akende ebasoodne paigutus ei saa olla Kuupealse kinnisvara või selle osa äravõtmise põhjuseks.
6. Kuupealse kinnisvara pärimise reegleid määravad perekonna traditsioonid põlvkonnakonflikti puudumisel.

31.5.21

Mees- ja naisluule

Loen antoloogiast meeste luulet. Uurin hoolega tunnustatud klassikute valitud teoseid, kuni vaikselt tukkuma jään. Siis loen ühte kaasaegset poetessi ja juba kolmandal luuletusel puhken nutma: Issake! Siin ilmas on veel üks elushing, kes mind mõistab nii hästi ja nii õigesti! Ära ehmu, armas poetess, ma ei hakka *Facebookis* Sinu sõprust otsima. Oled minust mitu aastat noorem, ela veel!

5.6.21

Meie rinnad

Meil on uhked ja tundlikud rinnad.
Neid ei tohi niisama puutada,
nad pole mingid mänguasjad.

Nad on imekaunid,
perfektse kujuga,
nibude ümber on ilmekad ringid,
nagu kaks hellalt pimestavat päikest.
Neist pilku lahti kiskuda
ei ole üldse võimalik.

Tavaliselt on nad kaalutud ja läbipaistvad,
kuid rõõmuhetkel
võivad saada äkki elavhõbeda raskuse.
Siis ei tohi neid üksi jätta,
nagu lapsukesi metsa.

See pole kõik.
Aegajalt peab neid katsuma
tervise kontrollimiseks –
paremat, siis vasakut,
õrnalt ja tähelepanelikult sõrmi liigutades,
kuni saab öelda rahustavalt,
et rinnad on täiesti läbipaistvad,
nagu järv kõrgel mägedes.

Veel saab neid puutuda
kallimat vannitades,
kuid seebistena on nad liiga armsad,
tavaliselt küürin ainult selga ja peput,
eespoolt peseb kallim ennast ise.

Kui äkki
mingil fantastilisel põhjusel
poleks saanud neid enam näha ega puudutada,
oleksin uhke ja õnnelik juba sellest teadmisest,
et rinnad on me ühised aarded.

10.6.21

Vaikus kahekesi

Kahekesi Rocca-al-Mares,
ilm on sula, taevas hall,
asjalikult kõnnib vares,
jääme seisma räästa all.

Seltsis kuulatame, kuidas
räästalt alla tilgub vesi,
väga tihti mingis uimas
oleme me kahekesi.

Vaikus ühine on meis,
kõik on ühine meil kahel,
see on meie pulmारेis,
justkui kahe elu vahel.

10.6.21

* * *

Teate, et Nuuter Kärđlas
on Ürg-Neeva lisajõgi?
Minule see küll on tähtis,
meie pere saatus tegi

Peterburi – Kärđla vahel
õige mitu nõiaringi,
oli linnadel neil kahel
meile ilmselt mõju mingi.

11.6.21

* * *

Loen luuletusi suurest antoloogiast –
üllatavaid, huvitavaid, koledaid,
kuid ei leia mitte seda ainukest,
mida leida tahaks, luulet mainides –
kõigi murede ja meelehärma lahendust,
kogu kurja võitjat, helget armastust,
justkui oleks elul mingi teine mõte.
Seda sõna suhu asjata ei võta,
see on ühekordseks tarvituseks sõna,
selle pärast ongi ta nii kena.
Ometigi saab ju sellest laulda
päevast päeva ja lõpmatult kaua,
nagu tuletorn, mis lakkamatult saadab
seda, mida süda ihkab saada.

11.6.21

* * *

Jaanuari sula,
lähme käsikäes
Raekoja väljakule,
aga seal, näe,

helisev ja laulev
seisab jõulupuu,
nagu merel laev,
nagu taevas kuu.

Tuule käes ta ehted
kõlisevad peenelt,
ja see on nii ehtne,
ja see on nii veenev.

Keegi ei kuule,
keegi ei liigu,
vilistavad tuuled,
tuimalt tüvi kiigub.

Ja see pilt on meile
salvestunud hinge,
selge, justkui eile,
kannatus ja pinge.

15.6.21

Sõbrannad-töökaaslased

Täna on töö juures jaanipäev,
kõik on nii kenad
ja suviselt armsad.
Pilkude sulavat soojust
vaikselt ma naudin,
väsinud rändur,
koguni hulkur.
Imetlen leekide graatsilist tantsu,
kuigi sai tehtud üks ühine otsus,
et meie lõket siin täna ei süüta,
ilm liiga palav.

18.6.21

Suvine unenägu

Kallimaga konverentsil
oleme. Hotellitoas
kallim õndsalt uinumas.
Lähen rõdule ja sealt
mitut kallima kolleegi
justkui juhuslikult lihtsalt
väljas jalutamas näen.
Igaüks käib omaette,
aga kõigil salasooviks,
et sel soojal suveööl
kallim rõdul äkki ilmuks
pildina, mis ootamatult,
võrratult, paratamatult
eluaajaks meelde jääb.
Sellele, kes seisab lähem,
seletan ma vaiksel häälel,
et mu kallim magab nüüd,
ja ma palun, et nad kooris
tema auks siin ei laula,
kuigi see on väga armas,
et neil selline idee.
Tunnen sellest äkki õnne,
uhket õnne – olen kaitsja,
olen hoidja, olen rüütel,
ustav rüütel surmani.

Kallim magada võib rahus,
ja kui ärkab, olen mina
(mina, mina! mina!! mina!!!)
tema kõrval alati.

22.6.21

Mõistatus

Ma uinusin ja ärkasin oma kallimaga,
jalutasin ja sõin temaga.
Me käisime näitustel ja kontsertidel,
veetsime seltsis puhkuseid
Hiiumaal, Saaremaal,
Kreekas, Kataloonias, Soomes...
Tihti aitasin kallimat tema töös,
see oli omaette nauding.
Me mängisime meie pojapojaga
ja olime justnagu eakaaslased.
Ja nüüd küsimus:
kuidas mu süda pole lõhkenud?
Inimese süda ei suuda välja kannatada
nii tohutut õnne.

22.6.21

Anne matus

Ei-ei, sellist ohtu nüüd enam ei ole,
et midagi jubedat juhtub,
ja kõik me siin ilmas siis enam ei kohtu.
Lahkuvad ainult parimad meist.

10.7.21

Kallimaga suvel

Kahekesi kodus
palava ilmaga
paljalt ringi lipata –
milline lust!

Kui olete kogenud,
ilmselt mind mõistate,
ja kui veel ei ole,
see ongi too, just!

Lõbus vallatus,
uhke vaimustus,
väike saladus,
paradiis.

Ja kui mõlemad
seda mõistavad,
hetke võluvat,
mis teha siis?

Mitte midagi
võimatu lisada,
vaikida, kisada,
kinni hoida see hetk.

22.6.21

Ootamatu avastus

Poeg tihti küsib mult, miks ma töökohta ei vaheta, sest makstakse kole vähe (480 €) ja pealegi hoitakse pooleaastastel lepingutel, mis tähendab, et kaks korda aastas on närvitsemist. Nüüd sõidan pojale külla, Helsingisse, terve aasta pole näinud teda koroonatõttu, ja tarvis juba küsimusele üks veenev vastus leida.

Hakkasin meelde tuletama, ja selgus, et me kallimaga üks ainuke kord elus tulime tööd otsima tänavalt – kui meid suunamine ootas, mis oligi me abielu põhjuseks – kartsime, et meid lahku viiakse, saadetakse igaüks oma teed. Nii me seletasime, ja meid võeti tõesti mõlemad tööle.

Järgmine töökoha vahetus pole olnud juba nii lihtne. Kallim esines noorte spetsialistide konverentsil, teda pandi tähele ja kutsuti linna suurima projekteerimisinstituudi teadusosakonda. Kallima ülemus – parimas eas kena daam, ei ole olnud nõus andekat geoloogi minema lasta, ja sinna jäigi kõik toppama, kuna kõik see toimus ühe arhitektuuri ja linnaplaneeringu valitsuse raames. Olin siis kroonus ja arvasin, et mina pean asja tagant tõukama. Sain linna komandeeringu ja läksin lõunavaheajal lillekimbuga ülemust pehmeks rääkima. Mundri panin selga, daamile peaks see mõjuma.

Mul oli parajasti kõige ilusam auaste – vanemleitnant, kolm täрни pagunitel, nagu luuletuse alguses. Saate aru, leitnant on liiga noor, ja kapten – liiga vana, vanemleitnant aga – selline paras lüüriline kangelane.

Ülemus hakkas seletama, et teaduri ametikoht halvasti sobib patriarhaalse pere skeemi. Püüdsin viisakaks jääda, kuigi olin solvunud – kas olen ma tõesti seda nägu, et mulle võib sellist jama öelda? Või kas munder mõjus nii?

Alles nüüd, rohkem kui 40 aastat hiljem, hakkab taipama, mille eest tegelikult hoiatada püüti. Selle sammuga kaotas kallim vabaduse – edaspidi otsustavad tema saatust targad onud ja tädid, igatahes kõike, mis töösse puutub. Sellel näitel peaksime aru saama, et tippspetsialistide maailmas ei liigu kooskõlastamata ükski rohulible.

Seda ei öelda kunagi otse. Kuidas sa ütled inimesele, et ta on natuke pärisori? Vabadust tagasi võita saab ainult madalamale tasemele astudes.

Naise vaistuga kallim aimas seda, ja kui teaduslik osakond likvideeriti, läks ta linna peageoloogi jutule otse küsima, kus ta peaks edasi töötama? Ja saigi asjaliku vastuse, millest muide selgus, et tema enda huvid ei mõjuta seda otsust üleüldse.

Ja pärast me veel mitu korda veendusime, et tippspetsialistide tasemel peavad kõik muudatused olema igatepidi kooskõlastatud, omal tahtmisel keegi paigast ei liigu.

Ka minul oli võimalus seda tunda saada. Tahtsin kunagi Mäeinstituuti õpejõuks hakata. Kateedri juhatajaga leppisime juba kokku, millist ainet ma lugema hakkam. Ja siis teaduskonna dekaanilt saan äkki teada, et olen liiga vana (täielik jama, olin siis alles 50-aastane). Nüüd, 20 aastat hiljem, mõistan, et siis minu direktor ei ole olnud nõus. Arvasin kergemeelselt, et kui mulle töökohta lubatakse, siis vallandun lihtsalt, aga ei, selleks peab insener olema, mitte vanemteadur.

Ja see ongi vastus. Mu kallim sai hiljem linna peageoloogiks. Sellist ametikohta ei ole, see on staatus. Pilvelõhkujat Lahta Keskus Peterburis teate? 462 meetrit, kõrgeim kogu Euroopas. Esimese ehitusgeoloogilise hinnangu selle projekteerimiseks ja ehitusplatsi valimiseks tegi minu kallim. Ja minul oli au teda selles töös aidata. Pilvelõhkuja välimusega ei ole meil tegemist olnud.

29.6.21 laeval

* * *

Helilooja Eduard Artemjev, kes Solarise filmile muusika kirjutas, ütles hiljuti intervjuus, et Solaris on uus Orpheuse ja Eurydike lugu. Artemjevi eluloost on teada, et see lugu on temal südames.

9.7.21

* * *

Me oskame lennata.
Me saime selle oskuse,
kui teineteist leidsime.
Me lendame ükskõik kui kõrgele,
ega karda alla kukkuda.
Lendamine ei nõua meilt
mingeid jõupingutusi
ja annab võrratut hingerahu.
Tavaliselt saadavad me lende virmalised,
vahest ka kuuvalgus või rohekas valge öö.
See on joovastav nauding,
suurem kui looming,
looming ebaõnnestub tihti.
Seda on vist raske uskuda
või koguni võimatu,
me ise poleks uskunud
enne me kohtumist.

10.7.21

Daam ja tema rüütel

Daam usaldab oma rüütli, on täiesti kindel, et rüütel ei tee talle kunagi haiget, ei pane kahtlema ega muretsema. Üheski peeglis ei näe ta end nii vaimustavalt kaunina, kui oma rüütli silmis. Mõlemad on veendunud, et nende ustavus kestab igavesti, et ka tuhat aastat hiljem elavad nad edasi legendides ja ballaadides kadestusväärselt luulelise paarina, ning ükski õnnetus, neid on ju alati varitsemas, ei suuda nende lugu rikkuda. Siis tekkib lummus, kus kaob unistuse ja reaalsuse piir, reaalsus saab märkamatuks, nagu hingamine. Ka rüütel võib seda nautida pead kaotamata, kuid tema jaoks jäävad daami silmist loetud sõnad alati natuke mõistatuslikeks.

Rüütli tuleb tihti oma daami oodata. Ta teeb seda kannatlikult, ükskõik kui kaua, ja kunagi ei saa daam rüütli ühtegi etteheitvat sõna ega pilku. Tegelikult on need minutid mõlemale naudinguks, just siis tunneb daam ennast eriti daamina, ja rüütel – rüütlina.

11.7.21

Meie pepu

Kirjutasin kiidulaulu me rindadele, mis tuli välja nii vahva, et Ingvar võttis selle antoloogiasse. On veel üks tore koht, mida peab eraldi kiitma.

Vanatädi, kes mind kasvatas, ja keda ma emaks kutsusin, oli nooruses kunstnik Laikmaa sõbranna. Ja Laikmaa rääkis talle sellist juttu, et miks küll inimesed oma pepu häbenevad ning seda hoolega varjavad, see on ju keha kõige ilusam osa! Nüüd selgus, et Laikmaal oli täiesti õigus, kaasaegne supeltrikoo toob tagumiku nähtavale, nii kui vähegi võimalik, ja mingit piinlikkust see ei tekita ei näitajal ega imetlejail. Sellel oli ka asjalik põhjus – kannikate arvel said jalad pikemaks.

Kui nimelt meie pepust rääkida, siis on see ideaalse naiseliku kujuga, umbes nagu suurel pronksskulptuuril Laikmaa nurgal Kaubamaja juures. Kõige üllatavam esteetiline omadus aga sai ainult aastatega selgeks. Kui teistesse kehaosadesse jätsid aastad oma kurvastavaid jälge, siis pepu oli täiesti väljaspool neid muudatusi ja jäi imelisel kombel nooreks.

Kui me õppisime seltsis selgeks Eeva ja Aadama rõivaste kandmist, olid need nii uhked, äratasid nii suurt esteetilist vaimustust, et oleks pidanud vahele lugema muinasjuttu „Kuuvalgel vihtlejad neitsid“.

Üks mälestus on nii vahva, et ei lähe meelest kunagi. Olime tudengid, tegime oma diplomitöid. Peale ühist diplomieelset praktikat Lapimaal oli see meil nagu duetis laulmine. Välitöödel Lapimaal me saimegi nii suurteks sõpradeks, et pole suutnud enam teineteiseta elada. Kirjutasin järjekordset peatükki, aga kallim muudkui patseeris minust mööda. Kutsusin siis ta sülle ja käed panin alla, et mõnusam istuda oleks. Kallim pole lasknud end kaua meelitada ja istuski otse ratsa mulle sülle, lühike seelik lubas seda hästi. Kallim ise õmbles selle kollasest velvetist, seelik sobis talle väga. Aluspükse seeliku all pole olnud, ja seda rõõmu kallim tahtiski minuga jagada. Hoidsin teda süles, meeldivat üllatust nautides, kuni käed veel midagi tundsid, kallimas oli ikka natuke kaalu ka.

Teised varjatud kohad – rinnad ja kõhualune – on nii tähtsad oma kõrges missioonis, mängida nendega pole kunagi pähe tulnud, muudkui aupaklikult imetleda. Mitte, et need kohad oleksid alati pidulikult tõsised, olid tihti ka vallatud ja lõbusad, kuid see oli selline maiesteetlik lustakus, mis aina liigutas. Pepuga oli kõik kuidagi teisiti. Kui kallimat esimest korda peale vannitamist frotee rätikuga kuivatasin, andsin pepule kohe valjusti musi. Ja kallim kiitis, et oli sellega juba lapsena harjunud. See oli täiesti loomulik ja saigi meil harjumuseks.

Veel üks tore mäng on meil tekkinud. Kallimal meeldib õhtuti ihualasti teleka ees kõhuli pikutada ning õhus laisalt jalgu kiigutada. Ja minul meeldib sellisel hetkel möödaminnes teda pepust hammustada. Kallim justkui pahandab, et miks ma ta õhturahu rikun, ei lase natuke vaikselt unistada.

Kõige veetlevama detaili oleksin äärepealt unustanud. Pepu ülemist osa kaunistavad kaks armsat sümmeetrilist lohukest, mida näidati juba siis, kui bikiniid tagumikku veel natuke varjasid.

12.7.21

Raevunud Orlando

Tolmune kruusatee lookleb mu ees
ja hallikarva ilmetud näod,
ainuke unistus hõõgub mul sees,
ainuke, mis vaimusilmist ei kao.

Kedagi ähmast ma mõõgaga lõõn,
kedagi vihata odaga torkan,
veini ei joo ega leiba ei söö,
ainult Su nime ma sosinal kordan.

Usun, et kunagi lõppeb see tee,
kummardan Sinu ees siis nagu ikka,
rahunen, midagi enam ei tee,
mu jumalanna, mu õrn Angelica.

Pöörane unistus täitub mul siis.
Ratsu on väsinud, mina ei tunne.
Vaid Sinu pilkudes on paradiis.
Sadulas tukkuma jään. Vajun unne...

13.7.21

Kohtumine

Lamame käsikäes haljal aasal.
Mis meie väsimust ometi mahutab?
Lamame vaikselt, tasa-tasa,
enam meid kunagi miski ei lahuta.

Sajandid mööduvad või aastatuhanded,
me mitte kuhugi siit ei rutta.
Igatsust nüüd saame välja puhata.
Isegi enam ei taha nutta.

13.7.21

Unenägu Lauttasaarel

„Miks sa mind üksi jätsid? –
küsib mu kallim, –
Mul oli nii külm seal lõkke ääres!“
„– Kartsin, et jutt läheb ebameeldivaks, –
vastan mina, – Nüüd on ju suhelda nii raske,
kuid sinul see alati õnnestub.“
Jalutame kahekesi.
Enam ei pea kartma, et jutt ebameeldivaks läheb.
„Ega sa randa sõita ei taha?
Meil pole nii palju aega,“ –
hoiatab kallim.
„Jalutame siin samas pargis,
nagu alati, – rahustan mina. –
Mul on tarvis nii palju sulle öelda.
Ma leidsin põneva teema,
mille kallal saame seltsis tegutseda.
See ei nõua meilt mingeid reise ega välitöid.
Saame alati lastega olla...“
Justkui see oleks me suurim probleem...

16.7.21

* * *

Oled minu võluv Eurydike,
olen Su saamata Orfeus.
Laulan Sulle oma laule pikki,
kurvalt Su jälgedes sorkides.

Armastan Sind meeleheitlikult,
nagu too muinasaegne laulik,
ei väsi ma kunagi võitlemast,
saatus on kuri ja painajalik.

19.7.21

* * *

Taevas on sinine,
päike on kuldne,
kui pole inimest,
rõõm kaob tuulde.

Kaob koos kullaga,
koos kogu sinaga,
kattunud mullaga
kõik ilma Sinuta.

19.7.21

* * *

Oled näinud mu kallimat Sa?
Oled kuulnud mu kallimat Sa?
See on tähtis, sest muidu ei suuda mind mõista.
Teda võrrelda kuidagi mina ei saa,
minu kallim on lõpmatu hõissa ja hõissa.

Ta on pidu, mis alati minuga jääb,
Ta on tuli, mis kõrvetab põletushaava.
Kes vaid kord Teda näeb,
ainult kord Teda näeb,
Teda mitte ei unusta siis vähehaaval.

Seda magusat valu me kanname sees,
mis on armas ja hell, mis on uhke ja vahva,
mida kauem see tunne meis mõlemas kees,
seda vähem me midagi muud oskaks tahta.
Iga puudutus, pilk, iga öeldud sõna
seda kannavad, ahvatlevad ja kenad.

20.7.21

Evi Rebast matkides

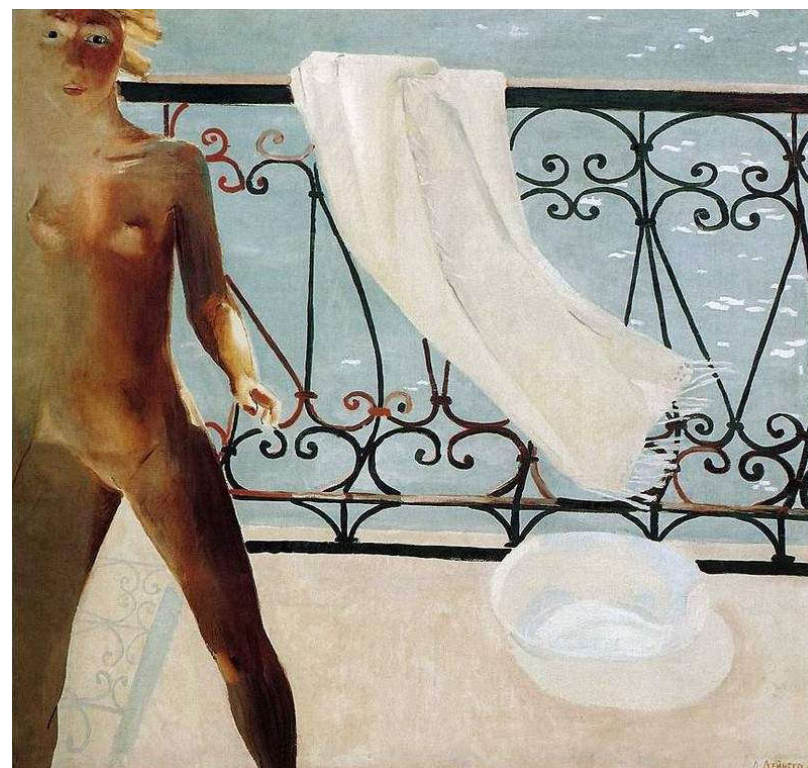
Kalli portree ees kaks orhideed
õitsevad nõnda, et mis sa küll teed,
nii ennastsalgavalt julgelt,
õisi on tohutul hulgal.
Mõlemal kollased lehed on all,
justnagu juuksesalk hõbekas-hall.
Valge on üks, ja on lillakas teine,
minuga jagavad nad minu leina.
Hommikuti neid alati tänan
ja neile luuletust pühendan täna.
On orhideed ühed tundlikud lilled,
kahjuks, on kinkida neid juba hilja.
On orhidees miskit jube intiimset,
eriti, kui ta toob lohutust viimset.

28.7.21

Rõdul

Rõdu on tore koht.
Kui oled kena ja vallatu tüdruk,
ja kui rõdu all on rand ja meri,
siis saab suvisel varahommikul
ihualasti rõdule lipsata,
ja kui seda veetlevat pilti
maalib suur kunstnik,
selline nagu Deineka,
siis seda lausa peab tegema,
sest siis saad äkki surematuks,
ja Sinu plikalik sarmikus
kestab igavesti.
Halleluuja!

Kui aga rõdu all on linnatänav,
siis, tead, mis siis võib teha?
Siis saab rõdule tulla aluspüksteta!
Ja seelikuta, muidugi.
Väljapoolt näed täiesti viisakalt välja,
kastad lilli,
aga see, mida näha ei ole,
jääb Sinu väikseks saladuseks,
kuid seda on mõtet teha
ainult siis, kui kallim
Sind linnavaate taustal pildistab
või vähemalt imetleb.

Rõdul

Deineka, 1931

24.7.21

Andrei

Lapimaa välitööde osavõtjad olid esimese kursuse lõpetanud tudengid. Vanemad olime me tulevase kallimaga, see oli me diplomieelne praktika, ja veel kolm poissi, kes olid me eakaaslased, kuid lendasid kunagi välja esimeselt kursuselt, sattusid kroonusse ja nüüd õppisid otsast peale jälle. Kogemuste poolest olid need poisid meist kallimaga tunduvalt vanemad.

Üks neist oli Andrei. Tavaliselt on nii, et poiss on kas ilus või mehine. Väga harva juhtub, et need omadused kattuvad. Andrei oli just selline, haruldane. Pealegi mängis ta kitarri ja laulis. Tol ajal oli kombeks, et igal lauljal pidi olema täiesti oma repertuaar, muidu ärgu parem suud avagu. Ja Andreil seda oli, laulud, mida ta laulis, olid täiesti omapärased, mitte kusagil ei ole me selliseid kuulnud. Üks neist oli mehest, keda kuri saatuse tema kallimast lahku viib, Ta ootab lennujaamas oma lendu, öist lendu, muidugi, ja tunneb väljakannatamatut lahkumise valu. Kallim ei saada teda, nähtavasti, läksid nad tülli. Kuid laulu lüüriline kangelane on kange, ta ootab kannatlikult ükskõik kui kaua, kuni laetakse kütusega lennuk, mis toob teda tagasi kallima juurde. Vahepeal aga lendab lund kraevahelale, et üksindus kibedam tunduks. Teine laul oli noortest füüsikutest, kes katsetel kiiritust said, surmava annuse. Meditsiiniõed tiirlevad nende ümber, nagu lumetuisk, kuid nad ei pane seda enam tähele oma traagilises saatuses. Kolmas laul oli arheoloogiline –

sküüdist, kes tuleb Hersonessi hobust müüma ja vedab seal lõbusat ööd. Oli ka teisi laule, need kolm jäid kõige rohkem meelde.

Nagu geoloogid ikka, kui me telklaagritest mõneks päevaks asulasse sattusime, jõime ennast purju. Kord sellisel õhtul tuli meil Andreiga vallatu tuju Jack Londoni kangelasi mängida. Läksime jalutama ja kujutasime ette, et see ei olegi mitte väike geoloogiline asula Nõukoguge-Norra piiril vaid Dawson, või kus need Londoni kangelased tegutsesid? Ei ole praegu enam meeles. Kuid siis pistsin üsna osavasti mingeid kohanimesid jutu vahele, ja meil pole olnudki tarvis midagi mängida, me olimegi ehtsad Londoni kangelased ehtsal põhjamaal ja ehtsatel välitöödel.

Arvan, et neist kriipsudest portreele piisab, et aru saada, Andrei oli täiesti unustamatu romantiline kangelane. Tüdrukud tundsid suurt huvi tema vastu, kuid Andrei jäi ikka mõistatuslikult nukraks ega andnud kellelgi lootust mingile erilisele sõprusele. Ta suri vähki enne kui 30-aastaseks sai. Kõik Lapimaa kaaslased tulid matusele, ainult mina olin siis kroonus.

Kord läksin temaga marsruuti. Hommikul oli lumi maas, põhjamaal juhtub seda juba septembris. Õhtuks oli kõik sulanud. Suurema suitsupausi ajal pihtis ta mulle oma raskemat muret. Kui ta kroonus teenis, sündis tema kallimal poeg, kuid tema arvutuste järgi, ei saa see olla tema laps. Ja jättiski maha oma pruudi, keda truudusetuses kahtlustas. Olin siis poisike ja pole osanud muud, kui kaastundlikult noogutada.

Issake! Oleks ma kasvõi mõned kuud vanem!
Oleksin öelnud: Mis jama sa ajad? See on sinu kallim,
sinu saatus! Mitte keegi ei saa teda kunagi asendada.
Küll ta ise oleks sul kunagi rääkinud, kuidas kõik
juhtus. Või, kui tal meeldiks rohkem sellest saladust
teha, olgu nii, et aga kallima süda rahul oleks!

Siiamaani on kahju, et kõik jäi nii, nagu oli.

28.7.21

Suveseelik

Tavaliselt koorime me endalt riided paradiisi väravas.
Eeva ja Aadama rüüd sobivad meile imehästi. Kuid oli
üks erand, millest tahaks jutustada. Meil oli pikk, lai ja
kerge kirju suveseelik, mille võöl kumm voltidesse
tõmbas. Ja oli veel ebamääraselt lai, õhuke
poolläbipaistev suvepluus. Kui graatsiliselt kallim neis
välja nägi, võimatu kirjeldada. Kord valgel suveõhtul
pikutasin diivanil, ja kallim põlvitas mu kohal ning
kattis mind oma seelikuga, nagu mustkunstnik katab
siidmantliga eset, mis peab võlukombel moonduma. Ja
moonduski. Kaalutuks. Selgus, et seeliku all raskusjõud
ei toimi. Öösel me tihti lendame virmaliste saatel. Ka
päeval on see võimalik, kuid vajab erilist innustust.
Mida veel teile rääkida imelisest ja vallatust
seelikualusest maailmast? Miks küll ei saa sinna jääda
igavesti?

30.7.21

* * *

Armunud ärkavad enne hommikut.
Nad lamavad vaikselt pimedas
ja teavad täpselt, et kallim ei maga,
kuigi sellest ei ole veel mingit märku.
Kui meeldiv on veenduda,
et kõik on ühine, isegi une kadumine.
Tasub ärgata,
et mõnda aega veeta väljaspool reaalsust.
See ei ole enam eile
ja ei ole veel täna.
Siin on kõik teisiti, kui päeval,
teised mõtted, teised sõnad,
kuid alati ühised.
Siis võib jälle magusasti uinuda.
Hommikuni on rohkem kui kaks tundi.

4.8.21

Unenägu

Nägin tähendusrikast und. Anna andeks, et oma unenägedega nii palju tüütan, aga minu jaoks on reaalsus ja unenäod oma kohad vahetanud.

Varahommikul sõidame kallimaga taksos kusagil Suur-Ameerika tänava kandis, linnaosas, kus pole kunagi käinud. pole olnud sinna asja. Sõidame Balti jaamast, öiselt rongilt. Kallim tuli Tallinna elama. Ta on siin mitu korda käinud, kuid pole kunagi elanud. See on tohutu ohver, mis kallim praegu toob. Võrrelda saab vaid ühe me kursuskaaslase otsusega, kes kolis oma mehega Israeli, kuigi ise on ukrainlanna. Me ei räägi midagi, sõidame vaikselt, vaatame takso aknast välja, näeme inimitühja tundmatut linna kahvatus hommikuvalguses. Kinos, kui tahetakse filmikangelase tundeid edasi anda, näidatakse kas tema nägu või vaadatakse maailma tema pilguga. Ja selles unenäos oli just see viimane võte. Ja film oli muidugi mustvalge, et ilmekam oleks. Ja Tallinn pole olnud mitte praegune, vaid nõukaaegne. Ja me olime noored, nii noored, et igaüks, kel vähegi tahtmist tekkib, sai meile midagi solvavat öelda, sellist, mida vanemale inimesele keegi ei ütle. Noorus on ilus aeg, aga tal on omad varjuküljed. Ühesõnaga, sõidame oma tulevikku, mis ei näi sugugi roosiline olevat. Meie kaks ja maailm me ümber, mis on parimal juhul ükskõikne.

Kui esimesel abielu aastal tulime Hiiumaale puhkust veetma ja sõitsime bussiga Heltermaalt Kärddlasse, panin tähele, et kallim vaatab bussiaknast välja üsna nukra pilguga, näeb esimest korda võõrast maad, mis peab nüüd temale omaks saama, peab saama meile liigutavaks ühiseks mälestuseks, Kärddlas oli minu lapsepõlvkodu. „Kallim toob mind oma maailma, see on nüüd minu saatus, me ühine saatus, see valik sai tehtud. Igaveseks ajaks. Aamen.“ – lugesin ma kallima pilgust.

Ja tõesti, kaks aastat hiljem, kui me sealt mu lapsepõlvkodust lahkusime teadmise, et enam mitte kunagi ei saa sinna tulla, nägin kallima silmis pisaraid. Ta pole öelnud siis midagi, aga need pisarad jäid mul eluks ajaks meelde.

Mis rüütel ma selline olen, kui hoopis mu Südame Daam toob mulle ohvreid? Tahan paar sõna oma õigustuseks öelda, juba mitte unest, vaid me tegelikust noorusest. Olin peale instituudi lõpetamist kursusekaaslastega kaks kuud kroonus, see oli veel enne mainitud puhkust Hiiumaal. Keegi poiss, kellega kasarmus tuttavaks sain, küsis mu tulevikuplaanidest, ja mina vastasin väga kindlalt, et kolime vist Harkivisse, kus siis kaks kallima onu elasid, kes teda väga armastasid ja sinna elama kutsusid. Ise ma siis pole veel seda Harkivit näinudki. Ei, vabandust, kui Krimmi õpepraktikale kursusekaaslastega sõitsime, seisis seal rong nii kaua, et käisime jalutamas raudteejaama ees väljakul. Nii et olin ise täiesti valmis sellist ohvrit tuua.

5.8.21

Ingel

Oleme väga õnnelikud, tõeline magus paarike, kes isegi haiglas oskab lusti tunda ja kadestust äratada. Tahate teada, kuidas me sellisteks saime? 15 aastat oli kallim ebameeldiva minia osas. Ja need aastad elasime me minu mammiga. Meil on võimatu ette kujutada, kuivõrd me teda ärritasime oma helluse ja õrnusega, mammit, kel nagu vanaemalgi oli kaks lahutust. Me käitusime küll viisakalt, seda õpetati meile kohe, et teiste nähes süles ei istuta, aga need aastad olid tõeline põrgu, kus igauks, kes koju jõudis, krahmas kohe koera rihma, et kasvõi mõneks ajaks koeraga minema lipata. 21. sajandi inimesel on raske aru saada, milleks nii piinelda, miks mitte korterit üürida? Oma väikese lapsega ja väikse inseneri või teaduri palgaga pole suutnud me seda teha. Nõuka ajal oli korteri üürimine täiesti must turg. Siis oli üks teine lahendus – sõita kuhugi provintsi, kus antakse spetsialistidele korter ja koht lasteaias. Ääre pealt oleksimegi kolinud Uhtasse Komi vabariiki, kuid mind võeti kroonusse. Kaks aastat hiljem aga, peab ka seda tunnistama, hakkasime juba mõtlema, millist haridust me poeg saab, et Uhtas ei ole tal võimalust, näiteks, Ermitaažis kunsti ajalugu õppida.

Kui mu noorem vend abiellus, kasutati uut miniat, tüdrukut suurest ühiskorterist, relvana meie vastu. Lõppes kõik, kui mammi endale ühetoalise kooperatiivkorterit ostis. Blokaadi üleelanuna oli tal selline õigus. Vend aga lahutus mõned aastad hiljem.

Kuidas meie lahutusest pääsesime? Kallim vastas sellele küsimusele avameelselt. Meil on liiga hea voodis. Nii hea, et sellest uimastist hoidsime kramplikult kinni, nagu päästerõngast külmas vees. Kas suudate aimata, mida peab tundma üks paar, kes sattub paradiisi mitte maa pealt, vaid otse põrgust? Me lendasime ja mängisime nagu virmalised Lapimaal.

Lugu vajab väikest epiloogi. 79-aastasena andis mammi oma korteri mu vennale, ise aga kolis meile ja elas meiega veel kolm aastat, siiralt kahetsedes oma kunagist jõhkrust. Oma meeleparandust pihtis ta ainult mu kallimale, oma miniale, kes kasvas nüüd nii suureks tüdrukuks, et suutis oma ämmale kaasa tunda tema trööstitus saatuses ja oli tõesti südamlilik ta vastu. Kas pole mitte ingel mu kallim?

7.8.21

Suvine vihm

Kas on kahju hüvasti jätta
selle vallatu vihmaga,
märja vahtralehega trammipõrandal?
Suvine vihm on nii armsalt intiimne,
linnatänaval oled justkui duši all...
Ütlen ausalt, ei ole kahju.
Kallim, kes mind ootab,
on minu vihm,
on mu päike,
mu võrratu vikerkaar!

7.8.21

Igavene elu

Kas me usume igavest elu? Kui laps seda küsib või vanur, siis muidugi ütleme, et usume, ja veel pilgu teeme hästi siiraks, aga iseendale mida me vastaks? Ja mida vastaksime veidi muudetud küsimusele, kas loodame igavesele elule südamepõhjas? Aga kuidas seda ette kujutada? Maailma loomine seitsme päevaga oli juba Haydni ajal armsate naljade teemaks, kuid me ei tea ju, kui pikad olid need Looja päevad. Oleme kuulnud, et viimsel hetkel kogu inimese elu jookseb mööda ta vaimupilgus. Kas ei tähenda see mitte, et too hetk muutub surija jaoks terveks igavikuks? See oletus on Solarise vaimus ja tähendab, et me paradiis saab üles ehitatud sellest, mida me oma mälus kaasa toome. Olete vist tähele pannud, et me mälus on peidus palju rohkem, kui oskame paugupealt meelde tuletada. Ehk jätkubki tõesti paradiisi loomiseks? Kahjuks, jätkub ehitusmaterjali ka pörgule, kuid sellest parem ei mõtle praegu.

8.8.21

* * *

Meil vaikida seltsis meeldib,
see piinlikkust meil ei tekita,
ja lobiseme me veelgi,
nii jalutustel, kui teki all.

9.8.21

Unenägu

Kuulen kaugelt kallima häält –
söök lõunat terrassil kaaslastega.
Kallim mind märgates tõstab käe
ja sõrmi liigutab armsasti.

Kallim on jutustaja kuldne
ning alati pilkude keskel.
Kallima häält on ikka kuulda,
kui tema seltskonnas vestleb.

Kohe ta mulle suppi soovitab,
mis täna eriti õnnestus.
Seltskond, mis rannahotellis suvitab,
rõõmsalt terrassil einetab.

9.8.21

Sisukord

Me kadestusväärne elu	3	Kodus	19
Kurja saatusega võitlen...	3	Küll on tore olla tööl...	21
Kohtumine	4	Patriootlik	21
Sellega võimatu harjuda...	5	Melodramaatiline kahekõne	22
Kevad...	6	Õigused ja kohustused	23
Tean nüüd, milleks on olemas luule...	6	Mees- ja naisluule	23
Pildike välitöödelt	7	Meie rinnad	24
Kõige uhkem olla ustav...	7	Vaikus kahekesi	25
Kallimaga on iga uinumine...	8	Teate, et Nuuter Kärldas...	26
Iga õhtuga ja iga päevaga...	8	Loen luuletusi suurest antoloogiast...	26
Kevadine unenägu	9	Jaauari sula...	27
Kevad Paepargis	10	Sõbrannad-töökaaslased	28
Leskede klubi	10	Suvine unenägu	29
Protest	11	Mõistatus	30
Peegli ees	11	Anne matus	30
Lause	12	Kallimaga suvel	31
Meie Ema palve	13	Ootamatu avastus	32
Kiidulaul koketsusele	13	Helilooja Eduard Artemjev...	34
Pildike	14	Me oskame lennata...	35
Abikaasadele	15	Daam ja tema rüütel	36
Sõidan trammis nr 2...	16	Meie pepu	37
Kas on pruudi moodi õis...	17	Raevunud Orlando	39
Poisikesena tahtsin...	17	Kohtumine	40
Andke mul andeks, kuid leppida võimatu...	18	Unenägu Lauttasaarel	41
Öö	18	Oled minu võluv Eurydike...	42
		Taevas on sinine...	42
		Oled näinud mu kallimat Sa?..	43

Evi Rebast matkides	44
Rõdul	45
Andrei	47
Suveseelik	49
Unenägu	51
Ingel	53
Suvine vihm	54
Igavene elu	55
Meil vaikida seltsis meeldib...	55
Unenägu	56

